

ЙОРДАН ХАДЖИЕВ

ИЗПОВЕД

chitanka.info

Откровено казано, това момиче напоследък взе да ми омръзва. Като съм я целунал един път, да не съм ѝ подписал разписка! И после, когато я срещнах най-напред, беше на плажа, там главата ѝ ли да гледам?

Година и половина оттогава слушам как скърца с цигулката си разни концерти, концертини, сонатини... Край няма, не се и изморява. Аз, дете обичам музиката, ще я намразя. Ти си представи, онзи ден вървя по улицата и си свирукам, кого мислиш? — Моцарт! Аз, синът на Тошо Байдана, дете пие по три кила вино!

И като рече: „Взела съм два билета за концерт“. Мерси, казвам, нали миналата седмица ходихме. Да, но миналата седмица било друго, а сега било не знам какво си, още по-друго, човек трябвало да е без ум, за да го изпусне. И аз, нали съм с много ум, отивам. Да ме види отнейде тати, има да си търка очите. Потта тече по гърба ми, киха ми се, вода ми се припива, сърби ме навред, а не може да се обърнеш, не дават да се приказва, не иде да си тръгнеш. Ставаш на задушено в тенджерата, а онези свирят ли, свирят: анданте модерато, после модерато кантабиле, после маестозо, защото това им е работата и за това им плащат. Ще ти кажа нещо, да го знаеш от мене: ако разбираш от музика, води си момичето всяка вечер по концерти; ако разбираш от футбол, води я по мачове; но никога не ги бъркай като мене и не се въвирай в шамарите на Менделсон, Чайковски, Лудвиг ван Бетовен, живял във Виена, написал трийсет сонати и триста опуса, може да е велик човек, гений, епоха, но в момента е мой враг номер едно!

Кажи, моля ти се, какво хареса това момиче у мене? Ти ме знаеш, на един чин сме седели, признавам, бил съм те, див бях, извинявай, кажи — освен Цена, дете закъса, друга занасяла ли се е по мене? Не изкарах ли техникума с три и двацет, не ми ли намалиха поведението заради Николова, не ме ли пробута по български физкултурникът заради отбора? Ама не, ще кандидатстваш, моето момче, казва, имаш достатъчно ум и помниш като следовател. Мислиш, че не се сецам накъде бие? Иска да ме насърчи, въдица ми подава, ела, малкия, да четеш книжки без картинки! Но аз на въдица не се хващам, аз не се казвам Лудвиг ван Бетовен — знаеш ли, има го и с „х“ — Бетховен! Когато щеше да се явява на изпит по история на музиката, прочете учебника в ушите ми... Наздраве! Добре бе, съгласен съм, ще чета.

Миналата седмица си разбивах два дена главата с едни задачи. Мъгла — всичко съм забравил! Уроци, казва, ще вземаш...

Ето на какво се вика: без беля — беля! Живеех си човешки, занасях се по мадами, изкарвах по двеста и отгоре лева, приятели дал господ, а колкото до жени, целият свят е пълен с жени, дето търсят мъже. Само че аз си заключих ръцете със синджир, даже с бодлива тел ги вързах. За всичко ми държи сметка, на мач не мога да ида, приятелите си ме е срам да срещна... Един ден, трябва да беше преди два-три месеца, щях да ти идвам на гости. Имам такъв и такъв приятел, казвам, студент, всички изпити взе, в училище седяхме на един чин, ще те запозная. Добре, вика, много се радвам, непременно ще ме запознаеш, но сега не мога, сега трябва да свиря, подир една седмица имам концерт, професорът не знам какво казал, никъде няма да ходим, ти, вика, тука ще идваш вечер, ще излизаме по един час и после обратно... Приказва, нарежда, пише ми по ноти как да живея и къде да стъпвам. Гледам я — петдесет кила, хилаво, очите му безцветни, косата му хем сламена, хем хвърчи, фасон няма, гърди няма, само едни лунички, а като приказва, ще речеш стюардеса от линията Чикаго-Париж. Истина ти казвам, аз се чудя как да я зарежа, а тя смята, че вързала мечката за носа и сега може да я подръпва. Че като ми кипна, че като ми влезе пипер в носа, че като събрах кураж: виж какво, момиче, вие с твоя професор много сладко си приказвате, ти добре правиш дето го слушаш, сигурен съм, че е умен човек и няма да те излъже, затова свиря от сутрин до вечер, не яж хляб, не пий вода, излизай по един час вечер, ако искаш по половин, може и по петнайсет минути, като ти е кеф, шамари си бий, но мене в тази работа не ме бъркай, аз не съм пораснал с диригентска палка, аз не съм петолиние, аз съм Пейчо Байдана от трети механичен и, значи, сбогом, довиждане, желая ти успех, а аз отивам при моите авери и ще се видим на Архангеловден!

Край, рекох, било каквото било, свърши.

Какво, мислиш, че правила?

Нищо, свирила, братко, свирила от сутрин до вечер, очите си не мила, шията си повредила и хазайката си побъркала. Неделята взела цигулката и без да я смаже трамвай, стигнала залата.

„Много исках да те видя, казва, много ми ръкопляскаха, три пъти се покланях и все за тебе гледах, но те нямаше.“

Друг път ще ме види! Аз бях най-отзад и като свърши, се измъкнах пръв. Отидох в „Прага“, пих едно, после се отбих у една стара приятелка, една Лили, празнувах някакви премиални по случай случая, тъпкано, пих още нещо, измъкнах се и към среднощ се прибирам. Качвам стълбите, спи ми се, стигам тавана, а очите ми хващат долу някакви обувки. Тя бе! Седнала на стъпалото, прегърнала си цигулката, до нея нападали цветя — дреме. Чака. Като ме видя, скочи, хвърли се на мене, смее се, радва се, целува ме, разправя какъв успех имала, професорът я прегръщал, всички били страшно доволни... Какво да правя, прегърнах я и аз, измъкнах едно „радвам се, честито“ и после всичко започна отново, като че не съм отварял уста да река онези приказки. Да си умра на характера! Значи не ми даде сърце да я зарежа на стълбата, затова си патя. Сила ми дал господ, пък ум забравил. Изглежда съм и мек, аз, дето ви биех всички! Един път я питам — да не смята така цял живот да ми дърпа конците? Ами смятам, вика — и се хили. Една мадама не мога да уловя, изпускам ги, като че съм прекарал паралич. Знаеш ли какви приятелки има? Една Лида ме беше харесала, не жена, а тигър. Нищо не направих. Не че съжалявам, но на всичко отгоре моята циг-миг се сърди, че не съм бил любезен с нея, приятелки били. Каква приятелка, викам си, ти ум имаш ли? Нейсе, мина ми, не го правих на въпрос.

Не ща да преувеличавам, трябва да призная, че има да се занасят и по нея. Не струва много, но някога може да ти се види важна. Един неин колега, той пък дрънчи на пиано, изнася концерти, главата му до средата гола, върви все подир нея, мъкне се като лепка, не можем да се отървем. Приказва културно — „моля“, „извинете“, „ако обичате“ — купува цветя, поднася стол, до мажор, фа диез, търси си белята. Един път иска да плаща, аз, казва, печеля, не се безпокойте. Като ми кипна — аз, викам, да не прося на черквата пред вратата! Настъпих го отдолу — издаде ми бемол. Вярно, и тя едвам го търпи, но иначе, казва, е много способен. Като е тъй, викам, ето го, ще ви стана кум, ще му купя една хармоничка да си свири на сватбата. Не мога да го понасям, казва, не мога да си представя живота с него, ако ще да остане един на света! Тогава кого искаш? „Тебе.“

Не се шегувам, и пред хората така се държи. Пътуваме във влака за Рилския манастир, радиото свири гръцка песен, аз слушам, а бабичките поглеждат. Тя нещо си драска. Като свърши песента, пита

харесала ли ми е. Много, аз си падам по сиртаки. И какво мислиш, взе, че я изпя — записала я на ноти. На хората им се взе ума, една бабичка взе да благославя, кръсти се и вика: „Жива да си, бабе, блазе на тез баща и майка, дето са отхранили такова момиче, и на тебе блазе, момче, че си случил булче, гладен няма да останеш!“. Онова се разскача, взе да се хвърля по мене, да ме целува — тъпа работа! От яд на манастира взех да се занасям с една. Тръгнахме към Малъовица, по пътеката изостанахме, тъкмо ми разправя, че била свободна, че съм бил атлет, даже се улови за мене да ѝ помагам и — чувам писък. Познах го, хвърлих се напред — моята, лежи на лакът с изкълчен крак. Леко, ама не може да върви. Взех я на ръце, че обратно долу. Уловила се за врата ми, от очите ѝ сълзи текат, а устата ѝ се смеят. И ме целува. Обичам те, вика, цял живот ме носи така, аз съм най-щастливата жена!... Да ти кажа, и на мене ми става понякога едно топло и хубаво с нея, иде ми и аз да се разплача... Кажи на какво прилича това: година и половина не сме се делили! Като махнеш онази сръдня, излиза, че сме били заедно петстотин дни!

Какво да правя, сега чета математика!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.